

РЕШЕНИЕ

№ 806

гр. София, 12.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 15.01.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

**ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска
Елка Атанасова**

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **8158** по описа за **2020** година докладвано от съдия Елка Атанасова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по жалба на Дирекция „Инспекция по труда“ (Д „ИТ“) [населено място] срещу решение от 27.03.2020г. по нахд № 20086/2019г. на Софийски районен съд. С последното е изменено наказателно постановление № 22-006226/04.12.2019г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ (ДИТ) [населено място], с което на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 2500лв. за извършено нарушение на чл. 40, т.1 от Наредба № 2/2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи /Наредбата/, като съдът е преквалифицирал нарушението като „маловажно“ и на основание чл.415в от КТ е наложил имуществена санкция в размер на 100 лева.

В касационната жалба се твърди, че с решението си районният съд неправилно е приложил материалният закон, като е преквалифицирал нарушението по чл. 415в от КТ. По изложени съображения се иска да се отмени изцяло постановеното решение и вместо него да се постанови друго решение по съществуващото на спора, с което се потвърди наказателното постановление, като правилно и законосъобразно.

Ответникът по касация - [фирма] се представлява от юрк. М., който оспорва касационната касационната жалба. Представени са подробни писмени бележки.

Претендират се разноси.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл.218 АПК, намира следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

В производството пред СРС е установена следната фактическа обстановка: На 09.07.2019г. била извършена проверка по спазване на трудовото законодателство на място в обект на контрол: „строеж на жилищна сграда с офиси, гаражи и подземни гаражи“, находящ се в [населено място], р-н „В.-1“, УПИ IV.кв.33, изграждан от [фирма]. Проверяващите лица констатирани, че асансьорната шахта на четвърти етаж на обекта не е била обезопасена с парапети, ограждения или здраво покритие, което да понесе съответното натоварване. Установило се също, че отвора на асансьора създавал предпоставки за опасност от падане от височина, оттам и за евентуално настъпване на трудова злополука. Около асансьорните шахти в обекта, включително и около необезопасената на четвъртия етаж от сградата, имало и работници.

За констатираното нарушение е съставен АУАН № 22-006226 от 07.08.2019г., въз основа на който е издадено оспореното наказателно постановление, с което на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 2 500 лв., за нарушение на чл.40, т.1 от Наредба № 2 от 22.03.2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи.

С решението си СРС е изменил наказателно постановление № 22-006226/04.12.2019г. на Дирекция „Инспекция по труда“ (ДИТ) [населено място], с което на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 2500лв. за извършено нарушение на чл. 40, т.1 от Наредба № 2/2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи /Наредбата/, като съдът е преквалифицирал нарушението като „маловажно“ и на основание чл.415в от КТ е наложил имуществена санкция в размер на 100 лева. Счел е, че по делото са налице безспорни доказателства, че нарушението е отстранено незабавно след установяването му и, че от същото не са произтекли вредни последици за работници и служители.

Решението е правилно.

Настоящия касационен състав намира, че правилно е възприето от СРС, че при съставянето на акта за установяване на административно нарушение и при издаването на наказателното постановление са спазени изискванията за форма и съдържание, регламентирани в чл. 42 и чл. 57 ЗАНН. В мотивите на оспореното решение са изложени подробни съображения в тази насока, които се споделят от касационната инстанция.

Отговорността на [фирма] е ангажирана в качеството му на работодател за виновно неизпълнение на задължението, предвидено в чл.40, т.1 от Наредба № 2 от 22.03.2004 г. Съгласно § 1, т.10 от Наредба № 2 от 22.03.2004 г. „работодател“ е всяко физическо лице, юридическо лице или негово поделение, което самостоятелно наема работещи по трудово правоотношение, както и всеки, който възлага работа и носи цялата

отговорност за организационно и икономически обособено образуване (предприятие, учреждение, организация, кооперация, стопанство, заведение, домакинство, дружество и др.). [фирма] отговаря на посочената дефиниция.

Съгласно чл.40, т. 1 от Наредба № 2 от 22.03.2004 г. отворите в строителни и конструктивни елементи (стени, етажни плочи, покриви и др.), които създават опасност за падане от височина, се обезопасяват чрез парапети, ограждения или здраво покритие, които да понесат съответното натоварване.

В хода на административнонаказателното производство и в производството пред районния съд, безспорно е установено от събраните писмени и гласни доказателства, че от дружеството, в качеството му на работодател, е осъществен от обективна страна състава на нарушението по чл.40, т.1 от Наредба № 2 от 22.03.2004 г., като не е обезопасен отвора на асансьорната шахта на четвърта етажна плоча с парапети, ограждения или здраво покритие, което да понесе съответното натоварване, което създавало предпоставки за опасност от падане от височина, оттам за евентуално настъпване на трудова злополука. Поради това - законосъобразно е ангажирана отговорността на дружеството на основание чл.413, ал.2 КТ с издаване процесното наказателното постановление.

Съдебният състав, при анализ на доказаните факти, приема че в настоящата хипотеза действително е приложима разпоредбата на чл.415в КТ. За да е налице хипотезата на тази законова разпоредба е необходимо нарушението да може да бъде отстранено веднага след установяването му и то по реда на КТ и на второ място - от него да не са произтекли вредни последици за работника и служителя. Видно от доказателствата по делото, действително след извършване на проверката нарушението е било отстранено от дружеството-работодател. Снимков материал бил изпратен и на Д „ИТ“ - Г „ИТ“. Наред с това, по делото не се установява да са произтекли и вредни последици за лицата, които са полагали труд. Няма данни някои от работещите да е претърпял трудова злополука, вследствие липсата на обезопасяване или изобщо да е настъпило някакво увреждане на здравето на работещите на обекта.

С оглед на гореизложеното, настоящата касационна инстанция намира, че правилно СРС е изменил обжалваното наказателно постановление, като е приложил състава на чл. 415в от КТ и е наложил имуществена санкция в размер на 100 лева.

При този изход на спора и на основание чл. 63, ал. 3 от ЗАН, основателна се явява претенцията на ответника по касация за присъждане на направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение.

Дирекция „Инспекция по труда“ [населено място] следва да бъде осъдена да заплати на [фирма] направените в производството разноски в размер на 420 лв. заплатено адвокатско възнаграждение.

По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2, предл.1 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.второ ЗАНН, Административен съд София-град, XIX касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 27.03.2020 г. постановено по н. а. х. дело № 20086/2019г. по описа на Софийски районен съд, НО, 9-ти състав.

ОСЪЖДА Дирекция „Инспекция по труда“ [населено място] да заплати на [фирма],[ЕИК] сумата от 420 лева, представляваща направените по делото разноски.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.